

Horváth Ödön

Szilvavirágzás

Kis pallóhídon
megyek szótlantul;
lágy szilvaszirom
vállaimra hull.

Tavaszz lett titkon
és csintalanul;
illatát szívom,
lelkem ittasul.

Lábaim alatt
a fodros patak
vajon hova ér?

Hol lel új hazát?
A hegyek havát
küldte le a tél.

Már semmi sincs anélkül

A felhők egyre fehérebbek;
versenytársai két kezdednek.
Az égdarabkák tiszta kékek;
tükrei szemeid vizének.
Pipacsok pökhendi pirosa,
mintha kihívó ajkad volna.
Ebben a nyári tájban minden
rád emlékeztet; semmi sincsen
anélkül, hogy benne ne látnám
valamilyen formádat drágám.
A tág mezőn a szénaboglyák
melleid. A kis templom tornyát
integető karodnak nézem.
A hófehér házacskák épen
villogó fogsorod idézik
a napfényben ragyogva végig
az út mentén. Hátul az erdő
sötétje hajad. A tekergő
füst ott, amint magasba száll,
ábrándozás közben talál,
hisz játékos égre futása
légies alakod hú mása.

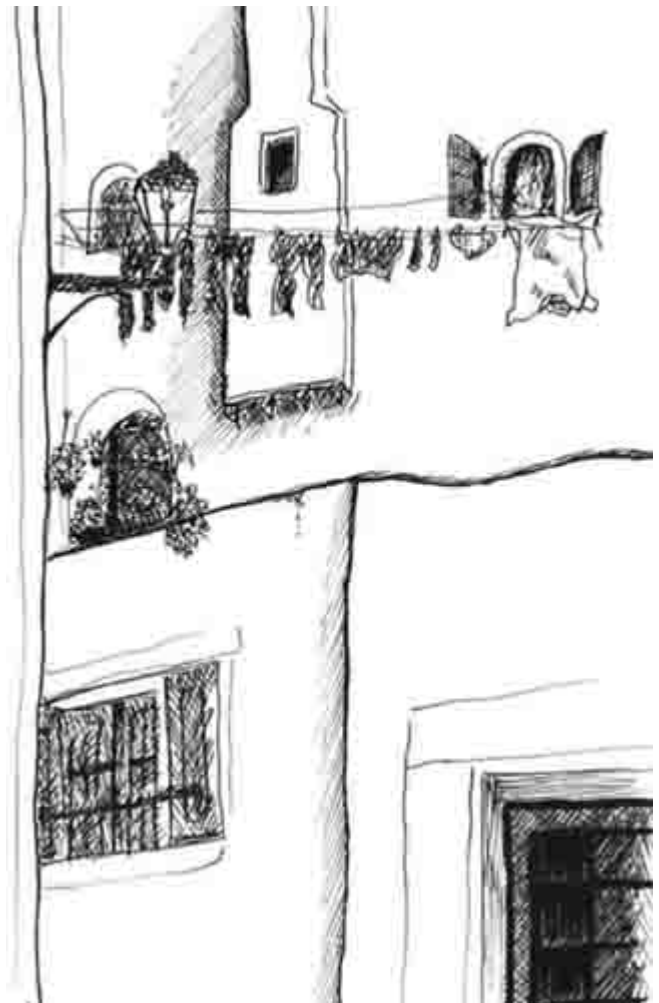
Talány

Tavaszdodik, jó szagú lett a szél.
A fodor felhők vígan kergetőznek.
Feltétekintek; az egek magasán
lebegő szárnyakkal varjak köröznek.

Előbb még ott, a szántó rögein
keresgéltek, most mindegyikük fenn száll
a végtelennek tűnő térben. Ím
már csak kicsiny pontok a messzeség

útvesztőiben. Ki mondja meg, merre
mennek, sorsuk hová csalja el őket?
Még pár pillanat s örökre eltűnnek

a hegyek mögött sötét odúikban.
„Vajon nem vándorló lelkek-e?” – egyre
ezen töprengek, noha tudom, úgy van.

Czirok Ferenc rajza